

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: TIL KONG FREDERIK DEN SYVENDE.

Citation: Kaalund, H. V.: "TIL KONG FREDERIK DEN SYVENDE.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid71870/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

TIL KONG FREDERIK DEN SYVENDE.

(Ved hans Thronbestigelse.)

Du Drot, som nu throner i høje Sale,
man siger, Du ynder den djærve Tale,
man siger, at tidt med et folkeligt Sind
Du traadte til Borger og Bonde ind;
i Kæmpehøj efter Sværd Du graved,
og vidt har Du faret omkring paa Havet;
og Havet er stort — jeg tænker som saa,
den bliver ej smaalig, som færdes derpaa.
Det var ikke Smiger, Dig Stormen hvisked,
naar om dit Hoved den Havskum pisked;
Du herte den bruse med vild Foragt
en Sang om Menneskehøjhed og Magt;
den Sang er trængt vel saa dybt i dit Øre,
at Smiger maa være Dig tom at høre;
og derfor mener jeg, ædle Drot,
en ærlig Røst maa lyde Dig godt;
og Herre Konge, i Skjaldens Ord
kan ligge mér, end maaske Du tror —
mig tykkes det, som om jeg kan fornemme,
min Røst har Klang efter Folkets Stemme,
og taler til Dig jeg med Folkets Røst,
det trænger vel ind i dit Kongebryst.

Til Lykke paa Dan Mikillatis Throne;
til Lykke med dine Fædres Krone!
Let er den ikke, o Konge, vid,
Du arvede den i en Ufredstid;
kast Blikket over Europas Lande,
da skal Du vel Tidens Alvor sande,
og høre skal Du de stærke Ord,
som mumles over den vide Jord,
ja, høre en Brusen i Verdensøgen,
saa dyb, at Barnet maa lytte i Legen;
en Brusen, som kommer fra Tidens Skjød,
saa stærk som de Hungriges Raab om Brød.

O Konge, véd Du hvad Sligt bebuder?
— Du staar jo højt mellem Jordens Guder;
man kysser din Haand og din Kjortelsøm,
og dysser Dig let i en Gudedrøm;
men mærk, som Dagene gaa og komme,
de jordiske Guders Drøm er omme;
de mægtige Babler synke i Grus,
fortæred af Tidens gnavende Mus;
ej Herskerlorien Folkene blænder —
hvo stærk vil herske, maa bæres paa Hænder.
Den Mand, der Dig hylder som Gud, o Drot,
han mener det ej med Mennesket godt.

Har man Dig hvisket, at Livet fremmes,
naar Frihedsørnen i Buret tæmmes?

Hvad eller har man maaske Dig sagt,
der ligger paa Tidens Tegn ej Magt,
at Alt er et Kredslob af gamle Kræfter? —
O tro det ikke, hør ej derefter;
slaa op, o Konge, i Fortids Bog,
den taler til Dig med Sandheds Sprog,
den siger: I Sekler var Folkene Trælle,
i Sekler de skjælv for de Stærkeres Vælde;
det var, som Gudhørens Forbandelsesvægt
betynged den higende Menneskeslægt,
det var, som den skulde til evig Tide
forgjæves stride, forgjæves lide.
Udstødt til Verden fra Paradis
den saae en Himmel med truende Ris,
den vidste ej selv, hvad den higed efter,
den kjendte kun lidt sine gode Kræfter.
Naar Tiden vejred én Molok hen,
da løfted sig blodig en ny igjen.

Men Herren skuer paa Jorden ned
fra Evighed og til Evighed.
I mørke Tider hans Øje vaaged,
han hørte den stønnende Slægt i Aaget;
den skulde ej, af hans Aand forladt,
nedsynke igjen i den gamle Nat;
han leded den frem ved lønlige Traade,
han lod den ane Forklarelsens Gaade,

Ja, anc den Dag, den famled imod,
skjøndt Vejen gik i et Hav af Blod.
Det Lys, som tændtes af Martyrsjæle,
det kunde ej skumle Tyranner kvæle;
fra Bøddelblokke sig Aanden svang
og sang sin evige Sejerssang;
i Støv sig krymped de traadte Orme,
men Lyset sejred i Seklernes Storme —
det hjalp ej med Sværd og med Pansersærk
at ville standse Oplysningens Værk;
det Sandhedsfrø, som tyktes saa lille,
det voxede op, som Herren vilde,
og alt, som det folded sin Krone ud,
bortkapped Tiden de vilde Skud.

Og det blev Morgen, og det blev Aften,
men gjennem Aarhundreder voxed Kraften;
i gamle Lænker, i gamle Baand
sig rørte den ulmende Frihedsaand;
og Flammen steg, og Vulkanen revned --
med Jordan blev Bastillen jevnet,
og underlig mægtigt for første Gang
en Frihedshymne om Jordan klang.
Den klang som en Psalme til Folkenes Vrimmel:
For Alle har Herren hvælvét sin Himmel!
Den klang til slumrende Folkefærd,
og Mennesket følte sit Menneskeværd.

Men manges Kind skal af Længsel blegne,
og manges Mand skal i Kampen segne;
saa brat udkæmpes ej Lysets Sag,
at Maalet naaes paa en eneste Dag --
ja, manges Løndom skal end aabenbares,
og mangt et Spørgsmaal af Tiden besvares,
og vækkes for Lyset en renere Sans,
før Verden skal sé det i al sin Glans.
Det hjælper ej blindt man paa Tiden trænger
hertil skal den komme og ikke længer;
og ikke længer, før Herren vil,
den stiger kun, som den har Kræfter til.

Men opad gaar det dog Skridt for Skridt.
Hold ej tilbage! — Gaa ej for vidt! —
saa lyder den gyldne Visdomslære
for dem, som Jorderigs Kroner bære!
Ja, Konge, det gjælder at skjelne grandt
imellem Sandhed og Sværmertant.
Som Øret bedømmer Sølvs paa Klengen,
saa skal Du bedømme Frihedstrangen.
Den rører sig stærkt i de Danskes Bryst.
Den taler til Dig med ærlig Røst,
den føler, at Tidens Fylde er kommen,
at Du, o Konge, skal fælde Dommen.
Og har Du lyttet til Hjerternes Slag,
da slut Dig til Lysets og Livets Sag.

Kun svag er den, som træder i Skranken
mod Verdensaanden, mod Verdenstanken;
det Tidens Hjul, som hvirvler omkring,
det griber i Kronens takkede Ring;
og passer ej Hjulet og Kronen godt,
det gnistrer som Staalet paa Stenen, Drot!
Fornem de Drøn, som til Norden trænge,
de komme fra Folk, som Lænkerne sprænge!
Om Stormen skal over Europa gaa,
hvad der skal falde, hvad der skal staa —
det vide vi ej, vi kan ikke trække
tilside det dunkle Fremtidsdække;
men kommer Orkanen med vældig Kast,
da vé, hvad der ej har en Grundvold fast!

Hav Tak, o Drot, for dit Ord til Folket,
hav Tak, ifald vi det ret har tolket!
Hav Tak, ifald Du med Kongehaand
vil mildelig løse de gamle Baand,
ja mildelig midt i Tidens Røre
dit Folk mod Oplysningens Straaler føre,
og agte den Fattiges Røst saa god,
som hans, der svælger i Overflod!

Ja, Herre Konge, har Sligt Du isinde,
da skal Du det stridigste Hjerte vinde!
Skal Daaden i Løftets Fodspor gaa,
det trodsigste Hoved skal skjønne derpaa!

Saa højt skal Du prises for Kongegaven,
at Ottende Christian skal røres i Graven!
Det Værk, som af ham kun blev drømt i Løn,
er gaaet i Arv til Dig, hans Søn.
Ham venter den Dødes Eftermæle,
men Dig, Dig venter de levende Sjæle!
Omkring Dig hviler et Folkehav!
Det venter, det kaster ej Isen af;
men stærke Længsler og stærke Tanker
som lønlige Bølger paa Isen banker!
De vente fra Oven et Foraarsbud,
et Tegn til det jublende Gjennembrud,
de vente som Bølger i Sund og Belter
den Stund, da Isen i Solglans smelter.

Lad Stunden komme, o ædle Drot,
saasandt som Du mener dit Folk det godt!
Lad ej dit Ord, som en enlig Svale,
henflyve med Haab over Danmarks Dale. —
Snart stiger den femte Aarhundredssol
over Christian af Oldenborgs Kongestol,
o lad den bringe en Foraarsmorgen,
saa Folkehavet kan bruse om Borgen,
saa Livet, vækket af Døgnets Kulde,
kan højt sig i Jubelens Dønninger rulle.
Da skal Du løftes, o Drot, i Favn,
da skal dit Folk velsigne dit Navn!

Og synker Du som den Sidste af Stammen,
da skal Du høre et Fredens Amen!
Vi vente — O lad os det Størværk sé!
Ja, Herre Konge, det ske! det ske!

SANG FOR DET DANSKE FOLK.

(Den 22de Marts 1848.)

Opmand Dig, Du Danske! lad Verden dog sé,
at ej Du vanslægted i Tiden.
Skal Danmark nu rammes af Skjændsel og Spe?
Nej, før skal vi knuses i Striden!

End ruller derude det sortladne Hav,
det bruser om Fædrenes Søjre!
Paa Kæmpernes Høje, paa Heitenes Grav
skal Voldsmænd ej haanligt sig lejre!

For Frihed, for Frelse i Trængselens Stund
vi kæmpe saa Mange vi ere,
og den skal vi kalde den feigeste Hund,
som svigter sit Fædrelands Ære.